DEBUT · BEGINNING

13

A WINTER MAGIC

A WINTER MAGIC

Ferdinando Frega

GILLETTE: ΜΙΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

Μια ζεστή μεσογειακή πόλη, μέσα στα ιταλικά σύνορα, με φιλοξενούσε εξήντα ένα χρόνια: ένα ανήσυχο σώμα που έψαχνε την πραγματική του διάσταση, κι ένα μυαλό που ζούσε ήδη στην Αμερική.

Η Αμερική μου. Αυτή που με έκανε να κλαίω κάθε φορά που κοίταζα τη σημαία, επιταχύνοντας τους χτύπους της καρδιάς μου με αδύνατους τρόπους. Αυτή που μια μέρα θα με φιλοξενούσε, περιμένοντας να με υποδεχτεί στα βάθη της γης της.

Εκείνη τη μέρα δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από τη θεία μου. Μου είπε ότι ο παππούς και η γιαγιά μου είχαν πεθάνει. Από γηρατειά.

Τριακόσια χιλιόμετρα μάς χώριζαν, αλλά τίποτα και κανείς δεν θα μπορούσε να με σταματήσει. Μπήκα στο αυτοκίνητο κι οδήγησα. Τέσσερις ώρες αργότερα έφτασα.

Το σπίτι ήταν κλειστό. Μια γειτόνισσα, μόλις με είδε, με χαιρέτησε και με κάλεσε μέσα για έναν καφέ. Αλλά δεν ήταν εκείνη η ώρα μου.

Είχα πάντα τα κλειδιά του σπιτιού. Τυπικό γνώρισμα των Frega: το να προλαβαίνεις το πρόβλημα είναι πάντα καλύτερο από το να πρέπει να βρεις τη λύση. Αυτοί ήμασταν.

Μπήκα μέσα. Μύριζα ακόμη το σπίτι, τα δωμάτια, τις ντουλάπες, την κουζίνα και εκείνο το τζάκι που μου είχε κρατήσει συντροφιά τον χειμώνα του 1977, όταν ήμουν μόλις δώδεκα χρονών. Ό,τι είχε φύγει δεν ήταν πια εκεί. Οι αναμνήσεις όμως ήταν ακόμη εκεί.

Το ένστικτο με τράβηξε προς τη σοφίτα.

Δύο ποντικάκια με υποδέχτηκαν. Καθόλου φοβισμένα. Ήταν εκεί σαν να με περίμεναν, σαν να έπρεπε να με οδηγήσουν προς κάτι.

Με οδήγησαν σε μια χάρτινη βαλίτσα, κλειστή, σκεπασμένη με ένα παχύ στρώμα σκόνης.

Η περιέργεια με έσπρωξε να την ανοίξω. Τα δύο ποντίκια έμοιαζαν ικανοποιημένα, σαν να είχαν ολοκληρώσει μια αποστολή.

Μέσα βρήκα ένα τετράδιο.

Ένας μοναδικός γραφικός χαρακτήρας, όλος με κεφαλαία, αλάνθαστος. Ήταν του πατέρα μου.

Μια ιστορία είχε ημερομηνία: 21 Φεβρουαρίου 1955. Κατά σύμπτωση, η ακριβής μέρα της γέννησής μου — μόνο η χρονιά ήταν διαφορετική. Είχε γράψει εκείνες τις γραμμές δέκα χρόνια πριν έρθω στον κόσμο.

Έγραφε στον Θεό.

Ζητούσε μια οικογένεια, μια σύζυγο και παιδιά. Κι ένα συγκεκριμένα: ένα αγόρι. Θα το ονόμαζε Ferdinando, όπως τον πατέρα του. Αλλά το αίτημά του δεν τελείωνε εκεί.

Άρχισα να κλαίω με ένταση. Φοβόμουν μη βρέξω το τετράδιο, κι έτσι πέρασα στη λειτουργία «λυγμοί χωρίς δάκρυα». Αυτήν που χρησιμοποιούσα μόνο στη ζωή, μπροστά σε γυναίκες — ένας από τους τρόπους μου να τις κάνω να παραδοθούν, ένας από τους τρόπους μου να κλέβω. Είμαι Frega.

Η περιγραφή του για το πώς ήθελε τον γιο του ήταν λεπτομερής. Και, χωρίς να το τραβήξω σε μάκρος, στο τέλος βρήκα τον εαυτό μου. Ποιος είμαι.

Κι εκείνη ήταν μία από τις στιγμές που έκανα στον εαυτό μου μία μόνο ερώτηση: *Ποιος ήταν ο πατέρας μου;*

Η γενεαλογία έκανε τα υπόλοιπα. Γιατί μαζί με εκείνη την ερώτηση, με το επώνυμό μου, με αυτό που είμαι, οι άνθρωποι σήμερα ρωτούν πάντα το ίδιο πράγμα:
Είναι αληθινοί οι Frega ή απατεώνες; Λίγο κι από τα δύο. Είμαστε οι Frega.

Ο πατέρας μου ζήτησε από τον Θεό έναν γιο.

Ο Θεός ικανοποίησε το αίτημα.

Αλλά η παράδοση έγινε λάθος.

Το μοντέλο ήταν αμερικανικό.

Έφτασε στην Ιταλία.

Nando